

הקוד לפתיחת שערים

Category: חגים, ראש השנה

עוד בזמן התנ"ך עלו צדיקים על קברי אבות. גם הנהגתו של הרבי הייתה רצופה בביקורים תכופים על ציון חותנו, שם התפלל עבור כל עם ישראל. רשמים וסיפורים אותנטיים מביקור באוהל הקדוש ובחדר הרבי ב-770, וכיצד התמודד הרבי עם שער סגור תחת גשם שוטף בעיצומו של ראש השנה?

באוהל הרבי

לפני כמה שבועות נסענו עם קבוצה מהקהילה שלנו לניו יורק, כדי לבקר באוהל של הרבי ולהתפלל שם. הציון של הרבי סמוך לציון של הרבי הקודם, חמיו של הרבי, ואת ההנהגה הזאת של לעלות ולהתפלל בציון למדנו מהרבי עצמו.

מאז פטירתו של הרבי הקודם בשנת תש"י הרבי היה נוסע להתפלל על קבר חותנו לפחות פעמיים בחודש. במשך השנים הנסיעות נעשו תכופות יותר ויותר, ובאחת השנים שאני זכיתי ללמוד ב-770, בשנת תש"נ, הרבי נסע מאה ועשרים פעמים לאוהל!👉

בכל פעם שהרבי הגיע לאוהל הוא היה מביא איתו מעטפה גדולה מלאה במכתבים אותם הוא קיבל מאנשים בכל העולם שביקשו שיתפלל עבורם. הרבי היה קורא את המכתבים על ציון חותנו ומתפלל עבור האנשים הללו. כל מכתב והבקשות שלו, כל אדם והצרות שהוא סוחב על גבו. לאחר הקריאה הרבי היה קורע את המכתב ומשאיר אותו על קבר חותנו.

הרבי היה עומד ליד קבר חותנו בין שלש לחמש שעות בכל ביקור. הוא היה נוסע בשעות הצהריים וחוזר בשקיעת החמה. אני זוכר שפעם אחת הוא חזר כמעט בחצות הלילה.

המנהג הזה להתפלל על קברי צדיקים ולבקש מהם שיתפללו עבורנו קיים בעם היהודי עוד מזמן התנ"ך, כשמשה שלח את המרגלים לרגל את הארץ. חז"ל מספרים שכלב בן יפונה הלך להתפלל על קברי אבות העולם, אברהם יצחק ויעקב, והוא ביקש: "אבותי בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים".

התפללנו כולנו את תפילת שחרית בבית הכנסת שליד האוהל, ולאחר מכן כל אחד כתב את הפתק שלו עם הבקשות האישיות אותם הוא מבקש מהרבי שיתפלל עליו. (בכלל, זהו רגע מאוד מכונן בחייו של אדם. כתיבת הבקשה גורמת לאדם לחשוב מהו סדר העדיפויות שלו, מה באמת הכי חשוב לו, ולפי זה הוא מסדר את הבקשות שלו). לאחר מכן נכנסו כולנו לאוהל.

הסבא של כולנו היה מסעדה?

בהמשך נסענו ל-770, מרכז חב"ד העולמי, שם זכינו להיכנס לחדרו הק' של הרבי, למקום שבו הוא עבד במשך חמישים שנה מאז שהוא הגיע לארה"ב בשנת תש"א ועד שנת תשנ"ד. בחדר הזה הרבי קיבל אלפי יהודים ליחידות וכו' וכו'.

האחראי על חדר הרבי הוא הרב חיים ברוך הלברשטם שי', בנו של אדמו"ר חסידי משושלת צאנז. טרם הכניסה לחדר הרב הלברשטם חלק איתנו אפיזודה שהיתה לו עם הרבי. הוא סיפר שהוא גדל במשפחה חסידית בארץ ישראל ושם הוא התקרב לחב"ד. בהמשך הוא החליט לנסוע לרבי ונשאר אצל הרבי לתמיד.

שנים לאחר מכן הוא פתח מסעדה שהיתה נקראת 'עס און בענטש', היא הייתה מול 770. שנים עברו ואביו בא לבקר אותו מישראל. לתדהמתו הוא גילה שבנו מנהל מסעדה, ומאוד התאכזב מכך. הוא אמר לו: אתה נין ונכד לצדיקים גדולים, היה מן הראוי שתהיה רב או מורה בישיבה, תפקיד רוחני. לעבוד במסעדה זה לא עסק בשבילך. אבל הבן ענה שזה מה שהוא רוצה לעשות ומזה הוא מתפרנס.

באותו ביקור אביו זכה להיכנס ליחידות אצל הרבי. בין הדברים הוא התאונן על שבנו עוסק לפרנסתו בעסקי מסעדה, ואין זה לכבודה של משפחת הלברשטם צאצאים של ר' חיים מצאנז.

הרבי הגיב בתמיהה ואמר "גם לסבא שלו היתה מסעדה". אביו חשב על איזה סבא הרבי מתכוון, והגיב שהוא לא זוכר אף סבא שהייתה לו מסעדה. הרבי אמר לו: הסבא שלו, אברהם אבינו, גם הוא עסק בהכנסת אורחים. אברהם נטע אוהל שהיה פתוח מארבע הצדדים וכל אחד הוזמן להיכנס ולאכול שם. אביו של הלברשטם לא ויתר ואמר לרבי: אברהם אבינו עשה את זה כדי לפרסם שיש בורא עולם, ואילו בני עושה את זה בשביל פרנסה.

הרבי ענה: אברהם אבינו גם היה גובה כסף. לאחר שהעוברים ושבים שהיו מתארחים אצלו אכלו ושתו, והתעניינו במחיר הארוחה, אברהם היה מספר להם על בורא עולם ומציע להם להודות לבורא עולם. אם הם בירכו לבורא עולם הם עזבו בשלום, אבל אם הם התעקשו לא להכיר בקב"ה אברהם היה גובה מהם מחיר מלא. אם כן גם אברהם אבינו התפרנס מהמסעדה שלו. כאן אביו אמר לרבי: אני מסכים רבי, ומקבל את בחירתו של בני.

מרוץ כנגד השעון

בהמשך היום הקבוצה זכתה לפגישה עם המזכיר של הרבי, הרב יהודה קרינסקי שי'. בין הדברים הוא סיפר שהוא זכה להיות הנהג של הרבי, ושיער שבמשך ארבעים שנות נשיאותו של הרבי הוא זכה לקחת אותו לאוהל כאלף וחמש מאות פעמים!

הוא חלק איתנו אירוע מיוחד שזכור לו שקרה פעם ביום שישי אחרי הצהריים. זה היה בערב שבת קודש ו' תשרי תשכ"ו, הוא הגיע עם הרבי לאוהל ביום שישי בשעות הצהריים. בדרך כלל הרבי היה מבקש ממנו שיודיע לו משך זמן מסוים לפני הדלקת נרות, אבל באותו יום הרבי לא אמר לו דבר.

בדרך כלל בית הקברות היה ננעל בשעה חמש אחרי הצהריים. הרב קרינסקי לא רצה להפריע לרבי בעבודתו הק' באוהל, ולכן הוא המתין אולי הרבי יסיים לבד ויצא. אבל השעה התאחרה ובלית ברירה הוא אמר לרבי שהשעה כבר מאוחרת. הרבי נכנס לרכב וקרינסקי נסע מיד לכיוון היציאה מבית העלמין, אבל שם הוא גילה שהשומר כבר הלך, השער סגור ואין דרך לצאת.

בשנת 1965 לא היה טלפון ברכב. הוא עצר את הרכב קפץ מעבר לשער ורץ לחנות ממול שם היה טלפון ציבורי, התקשר ממנו למשטרה וסיפר להם שהרבי ממתין והוא חייב להגיע לברוקלין לפני שבת וביקש מהם שידאגו לפתוח את השער. במשטרה ענו: מצטערים אבל אנחנו לא יכולים לעזור לך.

הוא חזר לרכב ונסע לשער השני של בית העלמין אבל גם השער ההוא היה סגור. הוא חזר אל השער הראשי, אבל השומר לא נמצא והמשטרה לא הגיעה. בינתיים הזמן חולף והוא תקוע בבית העלמין בקווינס 40 דקות לפני שבת, בלי סידור בלי טלית בלי אוכל, אין כלום לשבת, והוא אחראי להחזיר את הרבי ל-770, וזה חייב להיות לפני שבת.

לפתע עלה רעיון במוחו. הוא החליט לשחרר את השער מציריו. והוא חייב לעשות את זה בזריזות הכי גדולה, כי הוא במרוץ נגד השעון. הוא הוציא מהרכב מברג שמיועד להחלפת גלגלים שחרר את הברגים והשער נפל.

הוא התחיל לגרור את השער מהכביש כדי שהרכב יוכל לעבור, אבל השער היה כבד מאוד. לפתע הוא הבחין שהרבי גורר את השער יחד איתו. הם נכנסו אל הרכב וכשהוא התניע את הרכב המשטרה הגיעה. הוא חמק מהם ויצא מיד מבית העלמין. המזכיר נסע במהירות רבה, לא התחשב ברמזורים, ובכמה מקרים גם נסע בנתיב הנגדי. דרך שלוקחת 35 דקות הוא עשה ברבע שעה, והגיע דקות ספורות לפני כניסת השבת.

כשהוא סיים את הסיפור הוא הוסיף שגם כעת, חמישים ושבע שנים מאוחר יותר, הוא שוב חווה מחדש את הלחץ העצום שבו הוא היה באותה שעה.

לכתחילה אריבער

היום אנו הולכים לומר תשליך, ואני רוצה לחלוק איתכם אירוע שקרה בשנת תשי"ז.

בכל שנה הרבי נהג להוביל אלפי חסידים לאורך שדרות איסטרן פארקווי לתפילת תשליך באגם מים שנמצא בגן הבוטני של ברוקלין. באותה שנה ירד גשם זלעפות שהיה כה חזק עד כי

הרחובות היו ריקים מאדם. כשהחסידיים הצועדים אחרי הרבי הגיעו לפארק הם גילו ששערי הגן סגורים, השומר היה סבור שבגשם הזה אף אחד לא עומד לבקר בגן.

הרבי הביט בנחישות על גדר המתכת בת שלושה או ארבעה מטרים והחל לטפס עליה ותוך דקות ספורות הוא כבר היה מהצד השני של הגדר. החסידיים עשו את אותו דבר, וכל הקהל הענק הצעירים וגם הזקנים (בעזרת הצעירים) טיפסו על הגדר, נכנסו אל הגן ואמרו את תפילת התשליך.

הרבי ציטט תמיד את אמירתו המפורסמת של הרבי מהר"ש, האדמו"ר הרביעי של חב"ד: "אנשים אומרים כי אם תפגוש במכשול, תנסה להיכנס מתחתיו, ואם זה בלתי אפשרי תנסה לעבור מעליו, ואני אומר שעדיף לכתחילה ללכת מעליו". ובאידיש: "לכתחילה אריבער". הרבי נתן לנו דוגמה, שבחיים לא נבהלים משערים סגורים או מכל אתגר אחר.

אנו עומדים לפני תקיעת שופר שמטרתה לפתוח שערי שמים כדי שהקב"ה יקבל את תפילותינו. הרבי לימד אותנו שאין שער סגור, ואם צריך אז "לכתחילה אריבער"!